

ὁ βίος τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρὸς ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν παραδίδεται εἰς τοὺς νέους ὡς πρότυπον καὶ ὑπογραμμὸς, ὡς τέλειον ὑπόδειγμα, πρὸς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τεινῶσι πάντες οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προοδεύσωσι διὰ τῆς ἐργασίας, διὰ τῆς ἐπιμελείας, διὰ τῆς οἰκονομίας, καὶ νὰ γείνωσιν εὐτυχεῖς διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἐνεργείας καὶ αὐτοπαρνήσεώς των.

Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος, τὸ δέκατον ἕκτον καὶ τελευταῖον τέκνον ἑνὸς σαπωνοποιοῦ, ἐγεννήθη ἐν Βοστώνῃ τῇ 17 ἰανουαρίου 1706. Ἐνεκα ἐλλείψεως μέσων ἠναγκάσθη ὁ μικρὸς Βενιαμὶν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸ σχολεῖον κατὰ τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰργάζετο ἐν τῷ σαπωνοποιεῖῳ τοῦ πατρὸς του, εἶτα δὲ κατὰ τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος ἤρchiσε νὰ μαθάνῃ τὴν τυπογραφικὴν τέχνην παρὰ τῷ ἀδελφῷ του. Ἐνταῦθα ἐξεδίδετο καὶ μία ἐφημερίς, ἣ δὲ ἐφημεριδογραφικὴ κίνησις παρῶρμα τὸν Φραγκλῖνον εἰς πνευματικὴν ἐργασίαν. Τὸ ἐπάγγελμά του ἦτο κατ' ἀρχὰς τὸ τοῦ τυπογράφου καὶ ἐκδότου ἐφημερίδος. Ἐπιθυμῶν νὰ ἰδρῶσιν ἴδιον τυπογραφεῖον, ἐπεχείρησε κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του τὸ εἰς Λονδὶνον ταξίδιον. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πατρίδα του, εὗρεν ἐν Πενσυλβανίᾳ τὸ εὐνοϊκώτατον διὰ τὴν δρᾶσίν του ἔδαφος. Ταχέως ἀνῆλθεν εἰς τιμὰς καὶ ἀξιώματα καὶ ἠδυνήθη εὐκόλως ν' ἀναπτύξῃ ὅλην του τὴν κοινωφελῆ δραστηριότητα. Εἰς τὸν Φραγκλῖνον ὀφείλει ἡ πόλις τῆς Φιλαδελφίας τὴν πρώτην αὐτῆς δημοσίαν βιβλιοθήκην, τὸ πρῶτον πυροσβεστικὸν κατάστημα καὶ τὸ πανεπιστήμιόν της.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἡσχολεῖτο ὁ Φραγκλῖνος καὶ περὶ τὴν σπουδὴν τῆς μετεωρολογίας· αὐτὸς δὲ πρῶτος ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο φυσικὸν φαινόμενον, ὁ κεραυνός, εἶνε ἠλεκτρικὸν φαινόμενον, καὶ ἐφευρὼν τὸ ἀλεξικέραυνον παρέσχεν εἰς τὴν ἀν-

θρωπότητα τὸ μέσον τοῦ προφυλάττεσθαι ἀπὸ τῆς βίας τῶν στοιχείων. Τὰς σπουδαιότητας αὐτοῦ περὶ ἠλεκτρισμοῦ θεωρίας ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «New experiments and observations on electricity» (Νέα πειράματα καὶ παρατηρήσεις περὶ ἠλεκτρισμοῦ), τὸ ὁποῖον σύγγραμμα μόλις βραδύτερον τυχόν τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ ἐκτιμήσεως ἐβραβεύθη ἐν ἔτει 1753 ὑπὸ τῆς ἐν Λονδίῳ Βασιλικῆς ἐταιρείας διὰ τοῦ χρυσοῦ βραβείου.

Ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ὁ Φραγκλῖνος, ὅστις ἦτο διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων τῆς Πενσυλβανίας, προεβιβάσθη εἰς γενικὸν διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων τῶν ἀμερικανικῶν ἀποικιῶν, καὶ ἤδη ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὕπερ ἀνέκαθεν ἡσχολεῖτο μετὰ ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος καὶ μετὰ τὸν πολιτικὸν βίον τῶν συμπατριωτῶν του, ὠρίμασεν ἡ μεγάλη ἰδέα τῆς ἐνώσεως ὅλων τῶν βορειαμερικανικῶν ἀποικιῶν, μετὰ ὁμοσπονδειακὸν πολίτευμα, Σύνοδον καὶ κεντρικὴν κυβέρνησιν — ἰδέα, εἰς τὴν πραγματώσιν τῆς ὁποίας βραδύτερον καὶ δι' ἐργῶν συνετέλεσε, λαβὼν μέρος εἰς τὴν κήρυξιν τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν «Ἠνωμένων Πολιτειῶν» τῇ 4 ἰουλίου 1776. Ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἐλευθέρου κράτους μετέβη ἐπανειλημμένως εἰς Εὐρώπην, ἣ δὲ εὐνοϊκὴ συνομολόγησις τῆς εἰρήνης, ἥτις ἐθῆκε πέρας εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῆς βορείου Ἀμερικῆς τῇ 3 Σεπτεμβρίου

BENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.

1783, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν διπλωματικὴν τοῦ Φραγκλῖνου ἱκανότητα.

Τῇ 17 ἀπριλίου 1790 ἐτελεύτησεν ὁ Φραγκλῖνος τὸν πλήρη εὐεργετικὴς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα δράσεως καὶ ἐνεργείας βίον του, εἰς ὃν κάλλιστα ἐφαρμόζονται αἱ λέξεις, ἃς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγραφέ ποτε πρὸς τὸν υἱόν του: «Ἄν δυνηθῇς νὰ προαγάγῃς τὴν εὐημερίαν τοῦ ἔθνους σου καὶ νὰ καταλίπῃς αὐτὸ εὐδαιμονέστερον ἢ ὅσον τὸ εὔρες, τότε οἶα δῆποτε καὶ ἂν ᾧσι τὰ πολιτικά σου φρονήματα, ἢ μνήμη σου διὰ παντός δά εὐλογῆται.»

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΠΑΡΑ ΤΗ «NOTRE DAME».

ὑπὸ ΕΛΩΤΑΡΔΟΥ ΡΟΥ.

(Τέλος.)

Διηύδυνα τὸ βλέμμα μου κατὰ τὸ ἰδικόν της καὶ ἠναγκάσθην, ὅπως ἀκολουθήσω τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς της, νὰ κύψω ὑπεράνω τοῦ δρυφράκτου πρὸς

τὸ ἀχανὲς κενόν. Τὸ δρύφρακτον εἶνε ἀρκετὰ ὑψηλόν, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν οὐδ' ὁ ἐλάχιστος κίνδυνος. Καὶ ὅπως ἡσθάνθην ἀμέσως ὅτι καταλαμβάνομαι ὑπὸ σκοτο-

ΠΡΩΙΑ ΜΑΪΟΥ.
Εικὼν ὑπὸ Ε. Niczky.

δινίας, συγχρόνως δὲ ἀνυπόφορον ῥίγος μετὰ φρικιάσεως ἐκλόνησεν ὅλα μου τὰ μέλη:

— Μὴ με κάνης νὰ κυττάζω ἐκεῖ κάτω. Δὲν μπορῶ . . . Τῇ εἶπον.

Ἡ σύζυγός μου ἐφάνη ἐκπληκτος:

— Περίεργο! μοὶ εἶπεν . . . Ἐμὲ δὲν μὲ πειράζει καθόλου, ἔχω γερό κεφάλι!

Εἶτα δέ, μετὰ βραχείαν σιωπὴν, προσέθηκε:

Καὶ ὅμως ἔχεις δίκη . . . Ἄν ἔπεφτε κανεὶς ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕψος! . . .

Ἐκυψεν ὑπεράνω τοῦ δρυφράκτου, ὅπως μετρήσῃ διὰ τοῦ βλέμματός ἀκριβέστερον τὸ ἀχανὲς βάθος. Ἐγὼ ἐκράτησα δυνατὰ τὸν βραχίονά της καὶ τὴν ἠνάγκασα ν' ἀποσυρθῇ. Ἐσκεπτόμην ἤδη:

— Ἄν ἐπιπτε! . . .

* * *

Καὶ ἡ ἀνησυχία αὕτη μὲ συνετάραζεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὀλόκληρος ἡ τραγικὴ σκηνὴ ἐξειλίσσεται ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, πρὸ τῶν ὀμμάτων μου, μὲ τὴν ἀκριβείαν καὶ ζωηρότητα φρικώδους ὀπτασίας: τὴν ἔβλεπον κλίνουσαν, ὅλον ἐν βαθέστερον κλίνουσαν, οἶον εἰ ἐλκομένην ὑπὸ τῆς ἀβύσσου: ἡ κεφαλὴ της ἐγίνετο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν βαρυτέρα, βαρυτέρα τοῦ λοιποῦ σώματος . . . Ἦκουον κραυγὴν σχίζουσαν τὰ ὠτά μου, τοσοῦτον ὀξεῖαν, τοσοῦτον φοβεράν, ὥστε αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἀνωρθοῦντο. Ἐπειτα τραγικωτάτην σκηνὴν ὀλίγων στιγμῶν: ἡ ἐσθὴς αὐτῆς περιπλέκετο εἰς μίαν προεξοχὴν τοῦ πύργου, ἔχουσαν σχῆμα τερατώδους πτηνοῦ, ἐλκύνοντος αὐτὴν πρὸς τὸ ἀμέτρητον βάθος: Ἐκείνη ἔμενεν ἐκεῖ κρεμαμένη, πλησιέστατα πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ ἤρκει μόνον νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα ὅπως τὴν συλλάβω, καὶ ἡ χεῖρ μου πράγματι ἐξετείνετο συσπασμένη πρὸς αὐτήν — ματαίως . . . Καὶ μετ' ὀλίγον τὸ τέρας ἄφινε τὴν λείαν του . . . καὶ ἡ πτώσις αὐτῆς ἐμμήκυνετο, ὥς ὅταν ὑπὸ ἐφιάλτου κατελιγμένοι ὀνειρευόμεθα ὅτι πίπτομεν εἰς βάραθρον ἀνευ πυθμένος . . . Συγχρόνως δὲ ἡ ὑπερξηγημένη φαντασία μου μοὶ ἐγέννα μετὰ καταπληκτικῆς ζωηρότητος ὀλόκληρον κόσμον ἰδεῶν, αἵτινες ἤρχισαν νὰ περιστρέφονται στροβιληδὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου: μὲ κατηγόρουν ὅτι τὴν ἐφόνευσα· ἐγὼ ἔμενα ἄφωνος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κατηγορίας, ἀνίκανος νὰ ὑπερασπίσω ἑμαυτόν. Ἡ καὶ ἐπανηρόμην εἰς Ἀ . . ., χωρισμένος ἀπ' αὐτῆς διὰ παντός, ἀκούων πάντοτε τὴν κραυγὴν ἐκείνην τῆς φρικαλέας ἀπελπισίας, καταδιακόμενος ὑπὸ τῆς ὀπτασίας τῆς ἀτελευτήτου ἐκείνης πτώσεως. Ἀπομόνωσις ἀνυποφόρος βαρεῖα ἐπίεζε τὸ στήθος μου. Μοὶ ἐφάνη ὥς νὰ ἀνεβίωσα ὅλας τὰς ὥρας τοῦ παρελθόντος βίου μου, πλήρεις ἀορίστων φόβων, ἀγνοῶ δὲ πόση ἦτο ἡ πραγματικὴ διάρκειά τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ὀπτασίας.

Ἡ σύζυγός μου ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της, ἐπιμόνως βεβυθισμένη εἰς τοὺς ῥεμβασμούς της, μὲ τὰ βλέμματα πλανώμενα εἰς τοὺς ἀπεράντους χώρους, οἵτινες ἠνοιγόντο πρὸ τῶν ὀμμάτων της, ἐνῶ δι' ἐμὲ ἦσαν ἄβυσσος ἀντηχοῦσα ἐξ ἀπειλητικῶν μυκηθμῶν, ἄβυσσος ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔβλεπον τὰς στέγας τῶν οἰκῶν κλυδωνιζόμενας ὥς ὑπὸ τῶν τρικυμιωδῶν κυμάτων τοῦ ὤκεανου, τὰς δὲ ὑψηλὰς καπνοδόχας ταλαντευόμενας ὥς ἱστὸς πλοίων τυπομένους ὑπὸ καταγίδος . . . Ἐπὶ

τέλους ἔπρεπε ν' ἀποσπασθῶ ἐκεῖθεν· μὲ πνιγομένην ὑπὸ τῆς συγκινήσεως φωνήν, ἣτις ἐκολλᾶτο ἐν τῷ λάρυγγί μου, ἐψιδύρισα.

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτόν μου . . . Ἡ ζάλη μὲ βλάπτει . . . Ἄς καταβῶμεν! . . .

— Ὅχι δά! . . . Τί λές; Ἐγὼ θέλω μάλιστα ν' ἀνεβῶ ὅπως διόλου ἐπάνω, ἵστῃ στέγῃ!

Τὸ ἀδιάφορον ὕψος, μεθ' οὗ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἦτο τόσον φυσικόν, ὥστε μ' ἐπανεφέρειν ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Ὅτε ἐστράφη πρὸς ἐμέ καὶ τὴν παρετήρησα, αἱ πρὸ μικροῦ ὀπτασίαι μου ἤρχισαν νὰ ἐξαλείφονται. Φοβούμενος ὅμως μήπως ἐπανέλθωσι, μολονότι ἡσυχνόμην διὰ τὴν ἀδυναμίαν μου, τῇ εἶπον:

Καλὰ λοιπὸν ἀνέβα . . . ἐγὼ σὲ περιμένω ἐδῶ! . . .

Ἄλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε νὰ ἀναβῶμεν μαζῇ — ἐγὼ δὲ δὲν ἀντέστην.

— Καὶ ἂν ἔπεφτα, ποιὸς θὰ μ' ἐκρατοῦσε; . . . εἶπε χαριεντιζομένη.

Αὕτη λοιπὸν ἐπανεφερε τὸν νοῦν μου εἰς τὴν ἀνυπόφορον ἐκείνην ἔξαψιν! . . . Μόλις εἶχον ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ἐφιάλτου, καὶ ἐκείνη δι' ἐνὸς λόγου μοὶ τὸν ἀνεκάλει . . . Ἦδη τὸν ἡσδανόμην ἐκ νέου . . . τώρα οἱ ὄνυχές του ἐξέσχιζον τὸν ἐγκέφαλόν μου . . . τώρα ἐνέχεεν εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα ἀπεριγράπτους καὶ ἀπροσδιωρίστους ἀλγηδόνας . . .

Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν στενὴν καὶ σκοτεινὴν κλίμακα, μοὶ ἐφάνη ὅτι αἱ ἀλγηδόνες ἐκείναι καθίσταντο ἀκριβέστερον ὠρισμένα, τοπικά, εἰδὸς τι νευραλγίας, σπασμὸς τοῦ δεξιοῦ ποδός . . . Συγχρόνως δὲ κατελήφθην ὑπὸ μεγάλης ἀδυναμίας· ἡσδανόμην τοὺς πόδας μου ναρκουμένους, ὥς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ὀπίου ἢ μορφίνης, καὶ πολλάκις ἡτοίμασθον νὰ καθήσω εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος . . . Θὰ ἐστήριζον εἰς τὰς χεῖράς μου τὴν βεβαρημένην κεφαλὴν μου, ἣτις ἔκαεν ὥς κάρμινος, καὶ θ' ἀπεκοιμώμην . . . Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς γυνακὸς μου, ἣτις ἐστρέφετο ὅπως ἀναλάβῃ πνοὴν καὶ μοὶ ὠμίλει γελῶσα, μὲ ἀφύπνιζε κατὰ στιγμὰς ἐκ τοῦ ληθάργου, καὶ μὲ παρώτρυνε πρὸς τὴν ἀνάβασιν, εἰ καὶ ἡ ἀναπνοή μου καθίστατο ὅλον ἐν δυσκολωτέρᾳ. Ἐπρεπε νὰ τῇ ὁμολογήσω πάντα ταῦτα, τὸ ἠξέυρω κ' ἐγὼ τώρα· ἀλλὰ τότε μία μόνη ἰδέα μου ἔμενε, μία μόνη σκέψις ἀπασχολεῖ ὅλον μου τὸ πνεῦμα, περιστρεφομένη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν μου ὥς τρύπανον· φθάνουσα ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἐπιπτε, χωρὶς ἐγὼ νὰ εἴμπορῶ νὰ ἐμποδίσω τοῦτο, εἰμαρμένως, διότι ἐπέπρωτο νὰ συμβῇ.

Ἐκείνη ἐφθασεν ἐπάνω ὀλίγον τι πρὸ ἐμοῦ. Ἄμα εἶδον τὸ φῶς, ὅπερ μὲ ἐδάμβωσεν ἀλγεινῶς, καὶ ἤκουσα τὴν φωνήν της:

— ὦ! ἐδῶ εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα! . . . Ἀπ' ἐδῶ βλέπομεν μακρύτερα καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη συγχρόνως . . . Κύτταζε! . . .

. . . Εἶδον ἑμαυτὸν περικυκλούμενον ὑπὸ σκοτεινῆς ἀβύσσου, ὑπεράνω τῆς ὁποίας θαυμά τι μὲ ἐκράτει κρεμώμενον: ὄντα φανταστικά, τὰ ὁποῖα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἀντικατοπτρισμὸς τῆς φαντασίας μου ἐπολλαπλασίαζεν, ἐχρωμάτιζεν, ἐμεγέθυνεν — τὰ τέρατα αἵτινα κοσμοῖσι τὸ οἰκοδόμημα — ἐκινούντο ἐν τῷ κενῷ, χανόμενα ὥς ἐκείνη καὶ ὥς ἐγὼ, προσσηρημένα ὥς ἡμεῖς οἱ δύο εἰς ἀόρατόν τινα ἄλυσιν, ἣτις μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ μᾶς ἀπολύσῃ αἰφνιδίως . . . Τὸ κενὸν ἐκεῖνο εἶχε

φρικώδη έλκτικὴν δύναμιν· καὶ ὅμως δὲν μὲ προσεκά-
λει· ἐκείνην μόνην ἠδελε, ἐκείνην ἡτοιμάζετο νὰ κατα-
βροχθίσῃ διὰ παντός... Ἐκείνη δὲ ἔμενεν εἰς τὴν
θέσιν τῆς ἐρειδομένης ἡσύχως καὶ ἀταράχως, ὥς νὰ μὴ
ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος οὗτος, ἀποτυφλουμένη ἀναμφιβόλως
ὑπὸ τινος ὑπερφυσικῆς καὶ πονηρᾶς δυνάμεως, θῦμα βέ-
βαιον τῶν ἀδηφάγων ἐκείνων ἐκτάσεων, τὰς ὁποίας
ἐδαύμαζε.

Τότε, ἡ φρικώδης ἰδέα κατεκυρίευσεν τὸν νοῦν μου·
διατὶ δὲν ἔπιπτε ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ πέσῃ;... Καὶ ἐπειδὴ
δὲν ἔπιπτε, ὦφειλον ἐγὼ νὰ τὴν κρημνίσω: Ἡ τερά-
τῶδης, ἡ καταχθόνιος αὕτη λογικὴ κατεκυρίευσεν τοῦ
πνεύματός μου μὲ τὴν δύναμιν τετελεσμένου γεγονό-
τος... Ἡδέλησα ν' ἀντισταθῶ εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς.
Συνέτεινα ἀπελπιστικῶς τὰς δυνάμεις μου· ἀλλ' ὁ σπα-
σμός ἤρξανε, ἀνέβαινε, ἀνέβαινε, ἐκλόνει τὰς κνήμας
μου, συνέσφιγγε τὸ στήθος μου ὥς συναίσθημα φρίκης
ἢ ἀπελπισμοῦ, συνέσφιγγε τὸν λαιμόν μου ὥς χαλύβδινος
βρόγχος. Ἡ θέλησίς μου ἐχαλαροῦτο ἐν τῇ ἀπερι-
γράφτῳ ταύτῃ ὁδύνῃ: Ὑπῆρχεν ἐν ἐμοὶ ἄλλο τι ὄν,
κακοῦργον, ὅπερ ἐδέσποζεν ἐντελῶς τῆς θελήσεώς μου.
Καὶ ὅμως ἀνέκραξα:

— Τραβήξου! — Πάμε κάτω... γρήγορα, γρή-
γορα!....

Δὲν εἶμαι ὅμως βέβαιος ἂν ἐπρόφερα πράγματι τὰς
λέξεις ταύτας: Ἰσως δὲν εἶχον πλέον καρμίαν δύναμιν
ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἴσως ἡ προσπάθειά μου ὅπως τὰς
ἀρθρῶσας-ὑπῆρξε ματαία· ἴσως δὲ καὶ ἐκείνη νὰ ἦτο βυ-
θισμένη εἰς τὴν θέαν τοῦ πανοράματος: τὸ βέβαιον εἶνε
ὅτι ἐκείνη ἔμεινεν ἀκίνητος. Ἐγὼ δὲ ὀρθίος ὀπισθὲν
τῆς, μὲ εἰδός τι φρικαλέας σαφηνείας βλέπων ὅτι δὲν

ἠδυνάμην νὰ μὴ τὴν ὠθήσω, ἤρχισα νὰ ὑπολογίζω
τὰς ἀπαιτουμένας κινήσεις πρὸς τὸν ἀναπόφευκτον τοῦ-
τον φόνον, καὶ ἐνῶ τὸ σῶμά μου ὅλον διεσείετο ὑπὸ
ἀπροαρέτων σπασμωδικῶν συστολῶν, ἐπλησίασα μὲ βή-
ματα βραδέα πρὸς τὸ θῦμά μου...

Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐνθυμοῦμαι εἰσέτι
εἶνε ὅτι, αἶφνης, μεταστραφεῖσα καὶ ἰδοῦσά με κατε-
λήφθη ὑπὸ φρίκης· καὶ τώρα, ὅταν κλείω τοὺς ὀφθαλ-
μούς, τὴν βλέπω εἰσέτι ὀρθίαν ἐκεῖ ἐπάνω, μὲ τοὺς
μεγάλους διαυγεῖς ὀφθαλμούς τῆς ὑπερμέτρως ἡνεωγμέ-
νους, ἐξηγριωμένους ὑπὸ τῆς φρίκης, ἀτενεῖς — ἀτενεῖς
ὥς ὀφθαλμούς νεκρᾶς ἢ ἀπολελιθωμένης. Καί μοι συμ-
βαίνει ὡσαύτως ν' ἀκούω τὴν ὀξύτατην, τὴν φρικαλέαν,
τὴν ὑπερφυσικὴν ἐκείνην κραυγὴν, ὅπως τὴν εἶχον φαν-
τασθῇ ὀλίγας στιγμὰς πρότερον, διασχίζουσιν τὸ ἐνώ-
πιόν μου ἀχανὲς διάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ σῶμά τῆς
κατεποντίζετο.

Πολλὰ μέρη τοῦ ὑπομνήματος τούτου συνέπιπτον
κατὰ τρόπον ἐκπληκτικὸν μὲ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἱατροῦ
ὅστις ἐγνωμοδότησεν ὑπὲρ τοῦ ἀκαταλογίστου τοῦ κα-
τηγορουμένου. Ἀλλὰ τὰ συναισθήματα ταῦτα ἐφάνησαν
ἀπίδανα εἰς τοὺς ὀρκωτάς, οἵτινες ἐπέστρεψαν φέροντες
ἐτυμῆγορίαν ἐπικυρωτικὴν τῆς ἐνοχῆς, καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι
τὸ ζήτημα τῆς προμελέτης.

Ὁ κατηγορούμενος ἤκουσεν ἄνευ συγκινήσεως τὴν
ἀνάγνωσιν τῆς θανατικῆς ἀποφάσεως. Οὐδεμίαν ἠδέ-
λησε νὰ ὑπογράψῃ αἰτησὶν ἀναίρεσεως, καὶ ἐθανατώθη
κατὰ τινὰ σκοτεινὴν τοῦ χειμῶνος νύκτα ἐπὶ παρουσίᾳ
ὀλιγαριθμοῦ πλήθους.

ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ **IBAN TOTTEGNIÉF.**

(Συνέχεια).

Ὁ Σανὶν ἐνδίδων εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν κυριῶν ἡναγκάσθη
νὰ πῇ δύο μεγάλα κυδιά ἐκλεκτῆς σοκολάτας καὶ νὰ φάγῃ οὐχί
ἀσήμαντον ποσὸν διπύρων: μόλις ἔτρωγε τὸ ἓνα, ἀμέσως ἡ Τζέμμα
τῷ προσέφερεν ἄλλο — καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προσ-
φορὰν τῆς! Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Σανὶν εἶχεν ἐντελῶς ἐξοικειωθῇ
ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ Ῥοσέλλῃ: μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος παρήρχοντο
δι' αὐτὸν αἱ ὥραι. Εἶχε πολλὰ πράγματα νὰ διηγηθῇ εἰς τὰς κυ-
ρίας — περὶ τῆς Ῥωσσίας, περὶ τοῦ Ῥωσικοῦ κλίματος, τῆς Ῥωσικῆς
κοινωνίας, περὶ τῶν Ῥώσων χωρικῶν ἐν γένει καὶ ἰδίᾳ περὶ τῶν
κοζάκων, ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τοῦ πολέμου τοῦ ἔτους 1812, περὶ
Πέτρου τοῦ μεγάλου, περὶ τοῦ Κρεμλίνου, περὶ τῶν Ῥωσικῶν κω-
δόνων καὶ τῶν δημωδῶν ᾠδῶν τῆς πατρίδος του. Αἱ δύο κυρίαι
εἶχον λίαν ἀσφαεῖς καὶ ἀορίστους ἰδέας περὶ τῆς εὐρείας καὶ μεμα-
κρυσμένης ἡμῶν πατρίδος. Ἡ κυρία Ῥοσέλλα μάλιστα — εἶπε, ὅπως
ἀνομάζετο συνήθως — ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἐξέπληξε τὸν Σανὶν διὰ
τῆς ἐρωτήσεως, ἂν ὑπῆρχεν εἰσέτι τὸ περίφημον ἐκ πάγου ἀνάκτορον,
ὅπερ εἶχεν ἰδρυθῇ ἐν Πιερπούλκῃ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, καὶ περὶ
τοῦ ὁποίου ἐσχάτως εἶχεν ἀναγνώσῃ λίαν ἐνδιαφερούσας περιγραφάς
ἐν τινὶ βιβλίῳ τοῦ μακαρίτου ἀνδρός τῆς, ἐπιγραφομένης «*l'elze
delle arti*» ὅτε δὲ ὁ Σανὶν ἐκπληκτος ἠρώτησε: «Πιστεύετε λοιπὸν
ὅτι εἰς τὴν Ῥωσίαν δὲν ἔχομεν ποτὲ θέρος;», ἡ κυρία Ἐλεονώρα
τῷ ἐξήγησε, πῶς ἐφαινόετο μέχρι τοῦδε τὴν Ῥωσίαν: αἰῶνιο
χιόνι. Καθένας φορεῖ γούνες καὶ ὅλοι εἶναι στρατιῶται — ἀλλὰ
ὑπάρχει πολὺ μεγάλη φιλοξενία· καὶ πολὺ ὑπῆκοοι χωρικοί! Ὁ
Σανὶν προσεπάθει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὴν θυγατέρα τῆς

ὀρθότερας ἰδέας περὶ τῆς πατρίδος του. Ὅτε ἦλθεν ὁ λόγος περὶ
Ῥωσικῆς μουσικῆς, ὁ Σανὶν παρεκλήθη ἀμέσως νὰ τραγουδήσῃ
Ῥωσικὸν τι ᾄσμα, καὶ τῷ ὑπεδείχθη μικρόν τι κλειδοκῦμβαλον, ὅπερ
εὗρίσκετο εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ εἶχε μαῦρα ἱάστα εἰς
τὴν θέσιν τῶν λευκῶν, καὶ λευκὰ εἰς τὴν θέσιν τῶν μαύρων.
Χωρὶς νὰ περιμεινῇ νὰ τὸν παρακαλέσουν περισσότερον, ἐκάθισε
παρὰ τὸ κλειδοκῦμβαλον καὶ συνοδεύων τὴν φωνὴν του μὲ τοὺς
δύο δακτύλους τῆς δεξιᾶς καὶ τοὺς τρεῖς τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του
(δηλαδὴ τὸν δείκτην, τὸν μέσον καὶ τὸν μικρόν) ἐτραγουδῆσε —
ἐννοεῖται ὀλίγον ἑρπίνως — κατ' ἀρχὰς μὲν τὸν «*Σαραφάν*» καὶ
ἔπειτα τὸ ᾄσμα «*Πο οὐλίσε μοστοβόι*». Αἱ κυρίαι ἐπήνεσαν τὴν
φωνὴν του καὶ τὸ ᾄσμα του, πρὸ πάντων ὅμως ἔμειναν κατενθου-
σιασμένα διὰ τὸ μαλακὸν καὶ εὐηχὸν τῆς Ῥωσικῆς γλώσσης, καὶ
τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸ γερμανικὸν τὰ δύο τραγούδια.
Ὁ Σανὶν ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν των. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐξήγησις
τῶν ᾠδῶν τούτων, ὥς ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Σανὶν, δὲν ἐνέπνευσεν
εἰς τὰς κυρίας μέγαν θαυμασμόν πρὸς τὴν Ῥωσικὴν ποίησιν, διὰ
τοῦτο ἤρχισεν ἐκεῖνος νὰ ἀπαγγέλλῃ, νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ μεταφράζῃ
τὴν γερμανικὴν τὴν ὑπὸ τοῦ Τκλίγκα μελοποιηθεῖσαν «*Ρομάντσαν*»
τοῦ Πουσκίν: «*θυμοῦμαι ἀκόμη ἐκείνη τὴν καλὸντυχὴ στιγμὴ κτλ.*»,
τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ Σανὶν ἐτραγουδῆσεν εἰς τὸ κλειδοκῦμβαλον ὀχι
τόσον ἐπιτυχῶς, πρὸ πάντων εἰς τὰ μιν ὀρε. Ἀλλ' αἱ κυρίαι ἤδη
ἐνέπεσον εἰς ἑκστάσιν. Ἡ κυρία Ἐλεονώρα ἔκαμε μάλιστα τὴν
ἀνακάλυψιν, ὅτι ἡ Ῥωσικὴ γλῶσσα ἔχει θαυμασίαν ὁμοιότητα πρὸς
τὴν ἰταλικήν. Ἡ λέξις *μυνοβένιγε* (σηγμὴ) ὡμοιάζει λ. χ. μὲ τὸ